

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμναικό Λυθιόρισμα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΑΝΤΗ

(ΓΑΛΛΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ή τραγική συμφορά ποδχε συμβή τόν ειχε τσακίσει. Τά μάτια του ήσαν κόκκινα. Ειχε κλάψει...

“Ολ’ ατά μ’ έκαναν νά λυπηθώ άπέραντα.

“Ενας στεναγμός φούσκωσε τό στήθος μου.

“Ο “Αρτέμης στεκόταν πλάι μου, χωρίς νά μιλήσ. Τά μάτια του ήσαν καρφωμένα άπάνω μου, γεμάτα πόνο, γεμάτα λύπη.

Περίμενε ίσως νά τοῦ μιλήσω εγώ πρώτῃ.

Φοβόταν μήπως δέν τοῦ δώσω άπάντησι, άν μου μιλούσε. “Ηθελα νά πώ κάτι κί’ όμως δέν ειχα τή δύναμι...

“Ο “Αρτέμης κάθισε σέ μιά καρέκλα, έσκυψε κί’ άκούμπησε τό κεφάλι του άνάμεσα στά χέρια του.

Τί συλλογιζόταν;

“Εκλαινε μήπως;

Ναι, δέν ειχα άδικο. Χοντρά δάκρυα κυλούσαν άπ’ τά μάτια του.

“Εκλεισα τό θέφαρά μου συγκινημένη.

—Παιδί μου!... Φταχό μου παιδί!... τόν άκουσα νά ψιθυρίζῃ. Θά προτιμούσα νά θυσιάσω τή ζωή μου και τήν ευτυχία μου πρὸς χάριν σου. Γιατί νά μή μου άνοιξης τήν καρδιά σου;

Μιλούσε ειλικρινῶς αὐτός ὁ άνθρωπος; Ναι, αὐτή τή στιγμή δέν έλεγε ψέμματα, δέν προσποιόταν, όπως άλλοτε. Τά λόγια του ήσαν ειλικρινῆ. Συγκινήθηκα και τοῦ άπλωσα τό χέρι μου...

Τό πήρε μέσα στά δικά του μέ λαχτάρα και τά δάκρυα θρυχισαν νά τρέχουν ποτάμι πειά άπό τά μάτια του.

—Ευχαριστῶ! μοῦ ψιθύρισε.

“Η φωνή του έτρεψε.

“Εσκυψε έπειτα μοῦ φίλησε τό χέρι και μοῦ ειπε, μέ θαθειά συγκινημένη φωνή:

—Είμαι πολύ δυστυχισμένος, Φλώρα... “Εμεινα μόνος στόν κόσμο. “Ο Θεός μέ τιμώρησε σκληρά. Κί’ όμως δέν ήμουν άξιος τόσης σκληρότητας. Δέν φανταζόμουν ποτέ, ναι ποτέ, τί έπρόκειτο νά κάμῃ ὁ Λεάνδρος. “Αν τό ήξεσα, ορκίζομαι στήν τιμή μου, ορκίζομαι στήν ψυχή του ποῦ θρίσκεται αὐτή τή στιγμή στούς ούρανοῦς, ότι θά προλάβαινα τό κακό. Θά θυσιαζόμουν εγώ πρὸς χάριν του. Δυστυχῶς δέν θέλησε νά μοῦ εκμυστηρευθῇ “ις λύπης του. Και τό κακό συνέβη. Τώρα πειά δέν έχω κανένα στόν κόσμο νά μέ παρηγορή. Τώρα πειά είμαι μόνος κί’ έρημος. Θά φύγω, Φλώρα...“

—Αποτραβηχτῶ κάπου...

Τόν άκουγα συγκινημένη.

“Η φωνή του ήταν ειλικρινῆς.

Τά μάτια μου ειχαν θουρκόσει.

—Μήπως σέ κουράζω; μέ ρώτησε.

—“Οχι, ψιθύρισα. “Αλλά γιατί έρεθίζετε τόν πόνο σας;

—Ναι, Φλώρα, ὁ πόνος μου εινε μεγάλος. “Υποφέρω φρικτά. Μά πρέπει νά σου μιλήσω, νά σου άνοιξῶ τήν καρδιά μου. Αὐτό μ’ άνακουφίζει, μ’ άνακουφίζει πολύ. Θέλετε νά συνεχίσω;

—“Αφοῦ τό θέλετε, ναι.

—Ευχαριστῶ, Φλώρα! Δέν θά σέ κουράσω πολύ άλλωστε. “Οπως σοῦ ειπα δέν μέ κρατάει πειά τίποτε στόν κόσμο αὐτό. “Εχω άνάγκη ήσυχίας και γαλήνης. Θά φύγω... θά φύγω γιατό “Αγιος “Ορος...

Τόν κούταξα εαφιασμένη.

—Ναι, μοῦ ειπε μέ θασειά, ραγιαμένη φωνή. Αὐτή εινε ἡ άπόφασί μου. “Εκει πάνω θά θρω τή γαλήνη ποῦ ζητῶ. Θά

προσευθῶ στοῦ Θεοῦ, θά τοῦ ζητήσω νά μέ συγχωρήσῃ γιατό κρίματά μου και θά μέ συγχωρήσῃ, γιατί ὁ Θεός εινε μεγάλος καρδός.

Σώπασε γιατό μιά στιγμή και κατόπιν συνέχισε:

—Πριν φύγω θά κανονίσω τίς δουλειές μου. “Αποχτήσα μιά μεγάλη περιουσία. Θέλω λοιπόν νά δεχτῆς τήν περιουσία μου αὐτή, γιατί σοῦ άνήκει, Φλώρα...

Τά λόγια του αὐτά μέ έκαναν άνω-κάτω. “Ανασήκωσα τό κεφάλι μου και τόν κούταξα κατάνιστα.

—Γιατί τά λέτε αὐτα; τόν ρώτησα.

—Γιατί αὐτή εινε ἡ άπόφασί μου, Φλώρα.

—Σας παραφέρνει ἡ λύπη σας.

—“Οχι, δχι. Σκέφθηκα πολύ πάνω σ’ αὐτό τό ζήτημα. Θέλω νά χαθῶ άπ’ τόν κόσμο. Θέλω νά ήσυχάσω... “Η ψυχῆ μου έχει άνάγκη γαλήνης.

—Θά σκεφθῆτε ψυχραιμότερα αύριο.

—Γιατί μ’ άποτρέπετε, Φλώρα; “Αφησε νά γιτή τό θέλημα τοῦ Θεοῦ...

Μοῦ ειπε τά λόγια αὐτά, κутτάζοντάς μέ στά μάτια.

Γιατί άραγε;

Τί περιέμενε άπό μένα;

“Ελπίζε σέ τίποτε;

Κί’ εγώ, εγώ τί έπρεπε νά τοῦ πώ, τί έπρεπε νά τοῦ άπαντήσω;

Καταλάβαινα καλά ότι ἡ στιγμή ήταν κρίσιμη. “Από μένα ζήτητό τό πᾶν. Μπορούσα νά τοῦ πώ: «Μείνε!» Και νά μείνῃ. Μπορούσα νά τόν κρατήσω στήν “Αθήνα, νά τόν κάνω ευτυχισμένο, νά τοῦ χαρίσω εκείνο ποῦ ειχε πῶθει: Τόν έρωτα.

Κί’ όμως δέν ειχα τή δύναμη νά μιλήσω, νά τοῦ πώ τή λέξι αὐτή. Μήπως δέν μάς γωρίζε, περισσότερο τώρα τό αἷμα τοῦ Λεάνδρου; Μήπως ὁ Λεάνδρος δέν ειχε αυτοκτονήσει έξ αιτίας τοῦ πατέρα του; Αὐτό ήταν ολοφάνερο. Μ’ άγαπούσε και προτιμῶσε νά σκοταθῇ, γιατό νά μή καταστρέψῃ τήν ευτυχία τοῦ πατέρα του, γιατό νά μή προκαλέσῃ σκάνδαλο...

Φτωχέ Λεάνδρε!...

“Ο “Αρτέμης περιέμενε στοῦ μεταξύ αὐτό τήν άπόκρισί μου Θεέ μου, πόσο βαρειά ήταν ἡ καρδιά μου!...

“Επ’ τέλους ψιθύρισα:

—“Ας μή μιλάμε πειά γι’ αὐτά τά πράγματα. Σας ευχαριστῶ γιατό τήν ειλικρινειά σας και γιατό τή γεναιοδωρία σας. Δέν εινε όμως οὔτε ἡ δόξα, οὔτε ὁ τόπος κατ’άλληλος γιατό ινιά τέτοια συζήτηση.

—Σ’ εκούσσα, Φλώρα;

Σοῦ ζητῶ συγγνώμην.

—“Οχι, δέν εἶν’ αὐτό. Αὐριο, μεθαύριο θά είμαστε πῶς ήρεμοι. Και τότε...

—Θά δεχτῆς λοιπόν, Φλώρα, μιά τελευταία συζήτηση μαζί μου;

—Ναι.

—Μοῦ τό υπόσχεσαι;

—Μά ναι, Μ’ ὅλη μου τήν καρδιά.

—Σ’ ευχαριστῶ, Φλώρα.

“Αν ήξερες πόσο μ’ άνακουφίζεις! Τά λόγια σου χύνουν βάλασμο στήν ψυχῆ μου. Σ’ ευχαριστῶ! Δέν έπιμένω περισσότερο. Σοῦ ζητῶ μάλιστα συγγνώμην ποῦ σ’ εκούρασα.

(“Ακολουθεῖ).

ΤΟ „ΜΠΟΥΚΕΤΟ“ ΚΑΙ Η „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ“

εὐχαριστοῦν θερμῶς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνωστές και τὰς ἀναγνωστρίδας των διὰ τὰς ἐγκαρδίους εὐχὰς, τὰς ὁποίας τοὺς ἀπῆλυθον, ἐπ’ εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 12ετηρίδος τοῦ ἐνὸς και τῆς 10ετηρίδος τοῦ ἑτέρου, ὑποσχόμενα διαρκῆ βελτίωσιν και πρόδοον.

